

Crònica del meu primer contacte amb el món casteller

(Encara que sóc català, no és pas el català la meva primera llengua; però de la mateixa manera que en Semprún, per a novel·lar Una pareja de la Benemérita, ha de recórrer al castellà, és imprescindible que, si de castells vull omplir aquestes línies, en català ho faci. Excuseu, si us plau, la meva manca de traça).

-Tu mateix, però si no tens res a fer, vine amb nosaltres al assajos de la Colla dels Xics. Si t'agrada, apunta-t'hi!

Així em fou dit. I així fou com un divendres, per primera vegada, em vaig atansar al món casteller. Tota la vida havia admirat la traça i la força d'aquests castells tan nostrats. Si TV3 en retransmetia una diada, jo m'hi enganxava encara que amb penes pogués seguir els comentaris, puix que no és fàcil, de bon antuvi i des de fora, sense el recolzament d'una tradició familiar, no és fàcil, dic, de saber què s'hi cou, i com, a dintre de la pinya i al voltant d'aquesta meravella que per a mi sempre ha simbolitzat l'esforç endreçat, coordinat, dels homes i de les dones de la nostra terra en el seu esforç per superar-se, fent front a totes les adversitats, guanyant, fins i tot, el pols contra les lleis de la Gravetat.

Assaig: Una sala àmplia, amatalassada amb mantelles, i mainada escapolint-se pels racons, joves i no tant joves xerrant en grups, presentant als nous, comentant el calendari, passant llista de manera informal, avançant activitats... fins que és l'hora i el cap de colla comença a

convocar els grups. La mainada a un costat o l'altre, arplegant-se i aixecant cimbells i l'anxaneta ros, en Sergi, alies Spiderman, pujant una i altra vegada per sobre dels acotxadors. Els adults al voltant fem una pinya oberta, de seguretat, amb l'objectiu, si s'escau, d'agafar al vol la llenya, per tal que els nens no s'espantin. Jo, ignorant de tot, em vaig limitar a imitar als companys, aixecant els braços i molt atent a tot, escoltant les instruccions, els comentaris, les conclusions de cada exercici, que així esdevingueren la meva primera lliçó de castells. En un altre lloc, els dosos i terços anaven aixecant torres cara a la paret. Des del terra, els "tècnics" vigilen i comenten la jugada (els turmells més junts, treu cul, el cap recte...), fan pujar i baixar, estableixen vincles i es fan una idea de com pot anar la cosa. I arriba l'assaig de la pinya. Em criden, em pregunten el nom i a continuació m'assignen una posició: «Tercer maimà». M'haurien pogut donar la mateixa ordre en swahili: «¿Tercer quèee?».

Però en Poti de seguida em veu la cara de novell sense remei i s'atansa a explicar-me què és un rengle, un maimà, un lateral, una crossa... val a dir en dues frases: m'introdueix a l'interior de la pinya, aquella massa confusa de gent apretada que es veu a la televisió, que es veu a les places els dies de diada, i que hom no imagina tan estructurada fins que no s'hi fica, o li fiquen, dins, integrat en ella. I de seguida, ja posicionat: «Tu ets nou,

oi? Doncs si et dic pit, tranquil, empeny fort, i si convé també et diré d'enretirar-te». «I les mans aquí» afegeix un angle al costat meu. I així passa la segona lliçó. I la primera impressió de peus a terra i els ulls enlaire veient aixecar-se la força i l'agilitat del tronc i la lleugeresa de la mainada. I una sorpresa: l'esforç. No m'imaginava pas que implicués tanta força. No sóc gens esportiu, jo, i no acostumo a fer esforços. Però, què hi farem! Ets allà al mig, pressionant i pressionat, integrat, fent pinya, és clar, i si hi ets, hi ets al cent per cent. I les cames tremolen, els braços es tensen, el coll busca rasera en l'espatlla del davant. I les veus dels caps de colla, i les del cor de la pinya, van radiant les incidències. I després un altre castell, i un altre. Baldat i cansat vaig quedar.

I el pica-pica oportú arriba per fer resum, per preguntar «¿Què tal?», per contestar «Molt bé, molt guapo», per concretar els detalls de la sortida del diumenge i per recuperar-se de l'esforç. No puc pas dir que no sóc afortunat: el meu primer assaig fou adientment conclòs amb festa d'aniversari i en preludi de diada.

e
i
P
a
t
i